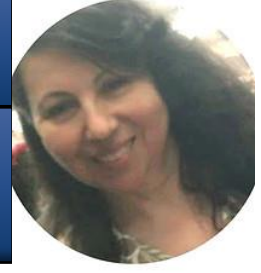

SIRRI SÜREYYA

AYTEN ÇELEBİ

“Malım mülküm yok, sadece kızıma yaşanılabilir bir ülke bırakmak istiyorum.” diyordu.

Ömrünün en değerli yılları yokluk içinde geçmiş ve sonradan ulaştığı nice mevkiyi maddi varlık için fırsata çevirmeyip ideallerine vermiş bir fani aynen böyle söylüyordu.

O eşsiz tevazusuyla pek göstermek istemese de cümlesinin ilk yarısı ile diğeri arasında, hemen virgülün yanında, şu an tarife çalışırken hiçbir aralığa, deftere, kitaba veya başka alanlara sığdıramayacağım kadar yüce bir duruşun sırrını veriyordu.

İnsan olmak için ne lazımsa bulunan ve mülksüzlüğü ile amacı arasında parlak bir gök cismi gibi duran devasa mirasının sırrını yani.

Alıcısına öyle cömert öyle cömert ikramlar sunuyordu ki hazinesi tükenecek türden değildi...

İsteyen herkesin sadece iyi niyet ve düşünce ile dilediği kadar nasibini alacağı, egosunu eğiterek eğilenin asla kayıtsız kalamayacağı bir gönül ve gömüydü aynı zamanda sanki orası...

Günümüze, yarınımıza ilaç...

İnsan, orada konaklayıp biraz feyzalarak

“Bir türküye sığacak kadar kısa” olan hayatının hırsla, doyumsuzlukla ve kötülükle keskinleşen taraflarını törpüleyip köpürmüş dalgalarına yön verebilir, bu mirastan yüreğine sığacak kadarını alıp yaşayarak kendi varoluş krizinden çıkan güzellikleri yeni nesillere bırakabilirdi...

Dinden, felsefeden edebiyata, müzikten, mizahtan sinemaya gark olup kıvrak zekasına aklını da bulayarak yoğunlaşmış buluttan düşen dolu taneleri gibi ezber camlarını kırar yahut yumuşak yağan yağmur misali ruhları okşayabilirdi.

Bir meclisin içinde, işleyişte iddiası olan kişilerin cümlesinin tezini çürütüp argümansız bırakabilir, acze düşmüş halleri İçin, kendi kendilerine bir kahkaha atırlabilirdi.

Kavgada bin türlü dayak yemiş olsa da yenilmez, yenilemezdi.

Gücünü bilgiden, bilgeliğinden, emekten, hakka hukuka saygıdan ve inancından alan insan, nice kez hapis damlarına atılmış, çamurlar sıçratılmış olsa da, ona karşı en zıt kişilerin bile vicdanında bir türlü kirlenemezdi...

Ölse de ölmezdi, ölemezdi...

Asıl mesele büyük ve yansız bakmakta idi.

Sonsuzluğun içinde bir an dahi sayılamayacak ömre hiçbir şey uğruna kötülük yakışmazdı ki.

İrki, dini, mezhebi, itikadı nasıl ve kim olursa olsun, insanca ve olabildiğince eşit koşullarda yaşamının, yaşatmanın peşindeydi.

Hainlik bunun neresinde?

Tek bir kişinin bile incinmesine kıyamayan ülkesine kıyar mıydı hiç.

Yarattığı güven O'nun katıldığı her türlü müzakereden hepimizin lehine gelişen güzel şeyler olacağı duygusunu vermekteydi, çünkü çok samimiydi...

İnsanlık daha ileriye gitsin, düzen biraz daha güzelleşsin diye mücadele verip bedel ödeyenlerden şüphe edilebilir mi, hayır!

Henüz on altı yaşındayken Maraş Katliamı protestosuna katılarak hapse mahkum edilen, 12 Eylül zulmünde Mamak Cezaevinde, çırılçıplak halde, günbegün dozu artan işkenceler görürken bile “ En kötü günümüz böyle olsun.

Diyerek aynı işlemlerden geçen koğuş arkadaşlarını gülümseten, inandığı değerler uğruna ömrünün sekiz yılı mapushanelerde

geçen ve sonunda barış için can veren bu sanatçı, bu derviş, bu yiğit Türkmenoğlu ölmememiz için daha ne yapabilirdi.

Konfor alanını asla terk etmeyerek pek çok insanın yaptığı gibi oturduğu yerden ahkam kesebilirdi, kesmedi.

Çok başarılı olduğu sanat dallarında daha nice eserler çıkartabilirdi...

Sınırlı ve kıymetli zamanını siyasette ve çileli barış görüşmelerinde harcamayıp, sadece kemanın, bağlamanın, cümbüşün tellerini konuşturur, şiirin, söyleşinin, sohbetin yüreğini coşturabilirdi.

Evinden çıkmadan doya doya torununu sever, babasız ve sevgisiz çocuklar kalmasın artık diye koşturmazdı.

Güzel yaşamak için her imkânı vardı , ama O, canını ortaya koyarak yönünü tarafları zor olan keskin uçlu bir davaya çevirdi...

Ölün istiyorsanız, demedi.

Ağır hastalıklarına rağmen, oldukça sağlıklı olanlardan katbekat fazla çabalayıp didindi gitti...

Ardından iyi olduğu kadar yakışksız şeyler de söylendi.

Gözüm görüp kulağım duysa da yüreğim almıyor.

Hayatı sığ bir göl olarak algılasak okyanusu göremeyiz ki?

Vicdan gerek, el vicdan...